

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **H. Ž.**, bytem zast. JUDr. Pavlou Promnou, advokátkou, se sídlem Hlavní třída 442/65, Havířov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 6. 2013, č. j. 18 Ad 10/2013 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Pavle Promné **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 1.573 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná rozhodnutím ze dne 6. 4. 2012, č. j. X, podle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) uložila žalobkyni povinnost jí vrátit přeplatek na starobním důchodu v částce 270.348 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobkyně u ní dne 17. 1. 1995 podala žádost o starobní důchod. V průběhu řízení o přiznání starobního důchodu jí byl od 21. 1. 1995 přiznán vdovský důchod od Ministerstva vnitra na základě žádosti uplatněné dne 23. 2. 1995. Tuto skutečnost jí však žalobkyně neoznámila a stejně tak neoznámila Ministerstvu vnitra podání žádosti o starobní důchod a posléze jeho pobírání. Tím žalobkyně zavinila přeplatek na starobním důchodu, který měl být v souběhu s vyšším vdovským důchodem vyplácen ve výši poloviny procentní výměry. Nárok na vrácení částek vyplacených na starobním důchodu před 10. 4. 2007 zanikl podle § 118a

odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., takže v souladu s prvním odstavcem téhož ustanovení je žalobkyně povinna vrátit přeplatek na starobním důchodu od 10. 4. 2007 do 30. 9. 2011 ve výši 270.348 Kč.

Rozhodnutím ze dne 4. 7. 2012, č. j. X, žalovaná podle § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb. a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) námitky žalobkyně zamítla a uvedené rozhodnutí prvního stupně potvrdila, neboť bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Toto rozhodnutí o námitkách však Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 5. 9. 2012, č. j. 2012/68591-71, podle § 97 odst. 3 a § 98 správního řádu zrušilo a věc vrátilo žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení z podnětu žalované se uvádí, že ta následně zjistila nesprávné vyčíslení výše přeplatku, neboť částku základní výměry vykázala jako součást přeplatku na starobním důchodu a přehlédla, že tato částka již byla vykázána jako přeplatek na vdovském důchodu vypláceném Ministerstvem vnitra. Přezkoumávané rozhodnutí žalované tedy bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. V dalším řízení o námitkách má proto žalovaná rozhodnout o výši vzniklého přeplatku na starobním důchodu v souladu s uvedenými závěry.

Žalovaná tak učinila v rozhodnutí ze dne 27. 9. 2012, č. j. X, kterým podle § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb. a § 90 odst. 1 písm. c) a odst. 5 správního řádu změnila své rozhodnutí ze dne 6. 4. 2012, č. j. X, tak, že žalobkyni podle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. uložila povinnost jí vrátit přeplatek na starobním důchodu v částce 161.811 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí o námitkách žalovaná uvedla, že správná výše přeplatku činí za období od 10. 4. 2007 do 30. 9. 2011 částku 161.811 Kč. Dále žalovaná uvedla, že důchod vdovský a starobní byly vypláceny ve vyšší částce, než náležely, neboť ani ona, ani Ministerstvo vnitra neobdržely od žalobkyně informaci o jejich souběžném pobírání. Tím vznikl výše uvedený přeplatek na dávkách důchodového pojištění, jehož vznik je v přímé souvislosti s tím, že žalobkyně nesplnila svou zákonnou povinnost vyplývající z ustanovení § 50 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., které stanoví povinnost příjemce dávky písemně ohlásit jejímu plátcí do 8 dnů skutečnosti rozhodné pro trvání nároku, jeho výši, výplatu nebo poskytování.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 13. 6. 2013, č. j. 18 Ad 10/2013 - 43, žalobu proti uvedenému rozhodnutí o námitkách jako nedůvodnou zamítl.

V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že v projednávané věci nebyly sporné vznik přeplatku v důsledku souběžného vyplácení starobního a vdovského důchodu žalobkyni ani výše přeplatku vyčíslená žalovanou. Jedinou spornou otázkou bylo to, zda žalovaná uložila žalobkyni povinnost vrátit přeplatek na starobním důchodu v souladu s § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. Žalobkyně v této souvislosti vyslovila v žalobě právní názor, že odpovědnost za vzniklý přeplatek je odpovědností subjektivní. Z toho pak dovozovala, že za vzniklý přeplatek by měla odpovídat žalovaná, která jeho vznik zavinila zanedbáním své informační povinnosti.

K tomu krajský soud uvedl, že v § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. jde o obecnou úpravu podmínek, za kterých plátcí důchodu vzniká vůči jeho příjemci nárok na vrácení, popř. náhradu nesprávně vyplácené částky. Tyto podmínky spočívají buď již v samotném nesplnění zákonem uložené povinnosti příjemcem dávky, nebo v jeho zavinění. V projednávané věci došlo ke vzniku přeplatku na starobním důchodu žalobkyně právě z důvodu, který spočívá v nesplnění zákonem uložené povinnosti. Tato povinnost je daná v § 50 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., podle něhož oprávněný nebo jiný příjemce dávky důchodového pojištění je povinen písemně

pokračování

ohlásit plátcí dávky do 8 dnů skutečnosti rozhodné pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu nebo poskytování. Po celou dobu vyplácení obou důchodových dávek žalobkyně tuto povinnost nesplnila. Protože přeplatek v daném případě vzniklý poskytováním starobního důchodu žalobkyni v plné výši v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995 (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“), a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), byl zapříčiněn nesplněním výše citované oznamovací povinnosti, je zcela nepodstatná otázka zavinění žalobkyně či žalované na vzniku tohoto přeplatku. Proto nebylo možné přihlídnout k námitkám žalobkyně, že ani jedním z orgánů důchodového pojištění nebyla poučena o povinnosti informovat o podaných žádostech o důchod a že v tomto směru vůči ní správní orgány porušily příslušná ustanovení správního řádu.

Podle názoru krajského soudu tedy žalovaná nepochybila, když napadeným rozhodnutím zavázala žalobkyni k vrácení přeplatku na starobním důchodu.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost, v níž uplatnila stejné námitky jako v žalobě.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že žalovaná jí neuložila povinnost vrácení vyčísleného přeplatku na starobním důchodu v souladu s § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. Podle konstantní judikatury, představované především rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2004, č. j. 1 Ads 12/2003 - 45, totiž odpovědnost z hlediska § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. je založena na subjektivním principu. Nárok žalované je tedy podmíněn tím, že příjemce důchodu nesplnil některou jemu uloženou povinnost a současně že přijal důchod, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že mu byl vyplacen neprávem, nebo vědomě jiným způsobem způsobil neoprávněné vyplacení důchodu. Otázku případného zavinění jí či žalované je tak nutno řádně prozkoumat a v řízení prokázat.

Stěžovatelka k otázce svého zavinění namítla, že po úmrtí svého manžela podala dne 17. 1. 1995 žádost o přiznání starobního důchodu (manžel stěžovatelky však zemřel až dne 21. 1. 1995 - pozn. NSS) a dne 23. 2. 1995 podala k Ministerstvu vnitra žádost o přiznání vdovského důchodu. Žádost o starobní důchod byla vyplněna pověřenou pracovnící jejího bývalého zaměstnavatele. Ona tuto žádost pouze podepsala a pověřený pracovník bývalého zaměstnavatele ji sám odeslal příslušnému orgánu. V žádosti o starobní důchod se výslovně uvádí, že je vdaná a nepobírá žádný důchod. Žádost o vdovský důchod podala u Ministerstva vnitra tím způsobem, že pověřený pracovník se sám ptal na konkrétní informace, které pro vyplnění žádosti potřeboval a následně žádost zpracoval. Pověřenému pracovníkovi Ministerstva vnitra přitom nic nezamlčela a v případě, že by se jí dotázal na to, zda pobírá i jiný důchod, nebo zda si o něj požádala, pak by mu určitě sdělila, že již zažádala i o důchod starobní. Navíc vzhledem k jejímu vysokému věku při podání příslušné žádosti o vdovský důchod mohl pověřený pracovník Ministerstva vnitra pobírání nebo alespoň požádání o starobní důchod předpokládat.

Podle další kasační námitky si žalovaná uvědomuje, že ji o jejích právech a povinnostech v řízení o přiznání vdovského důchodu nepoučila, když dotaz na pobírání důchodu byl vznesen pouze během řízení o žádosti o starobní důchod. Příslušnými orgány bylo oběma výše uvedeným žádostem vyhověno a na základě jejich příslušných rozhodnutí se stala poživatelkou starobního a vdovského důchodu. Proto z žádných okolností nemohla předpokládat, že jsou jí oba důchody vypláceny neprávem nebo v nesprávné výši. Navíc během doby pobírání obou těchto důchodů jí žalovaná i Ministerstvo vnitra zasílaly písemné dotazy toliko na to, zda u ní nedošlo ke změně adresy nebo osobního stavu. Na pobírání jiné dávky důchodového pojištění dotazována nebyla.

Dále stěžovatelka namítla, že v době podání žádostí o přiznání obou důchodů byla již v důchodovém věku a po celou dobu pobírání starobního i vdovského důchodu byla v dobré víře, že jí tyto dávky patří a že je oprávněna je pobírat ve výši tak, jak jí byly přiznány. Z žádných okolností přitom nemohla předpokládat opak.

Konečně stěžovatelka namítla porušení základních zásad činnosti správních orgánů zakotvených v § 2 odst. 4, § 4 odst. 2 a § 6 odst. 2 správního řádu. Podle těchto ustanovení totiž bylo povinností žalované, aby řešení situace nesprávné výše vyplaceného důchodu a vzniklého přeplatku řešila s ohledem na zvláštní okolnosti tohoto případu, kdy podala žádost o přiznání nejdříve starobního důchodu a ve velmi krátké době i důchodu vdovského. Při podání žádosti o vdovský důchod nebyla poučena o povinnosti informovat o podání žádosti o jiný důchod. Vzhledem k tomu, že právní odpovědnost v důchodovém pojištění je založena na principu subjektivním, odpovědnost za přeplatek na důchodové dávce nese pouze ten, kdo vznik tohoto přeplatku zavinil. Byla to právě žalovaná, kdo zanedbala svou informační povinnost vůči ní a měla by za toto své pochybení odpovídat.

Z těchto důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 6. 2013, č. j. 18 Ad 10/2013 - 43, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. „*[j]estliže důchod byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, protož příjemce důchodu nesplnil některou jemu uloženou povinnost, přijal důchod nebo jeho část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, nebo vědomě jinak způsobil, že důchod nebo jeho část byl vyplácen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, má plátce důchodu vůči příjemci důchodu nárok na vrácení, popřípadě náhradu nesprávně vyplacené částky*“.

Schéma tohoto odpovědnostního vztahu je tedy tvořeno třemi alternativními skutkovými podstatami, z nichž alespoň jedna musí být splněna pro vznik odpovědnosti za přeplatek na důchodu. Jedná se o: a) nesplnění uložené povinnosti, b) přijetí důchodu či jeho části při vědomí jeho neoprávněného vyplácení, c) jiné vědomé způsobení vzniku přeplatku.

Skutkové podstaty vzniku odpovědnosti za přeplatek na důchodu vymezené v § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. vyžadují zaviněné jednání příjemce důchodu v případě přijetí důchodu či jeho části při vědomí jeho neoprávněného vyplácení a v případě jiného vědomého způsobení vzniku přeplatku. Ačkoliv totiž citované ustanovení pojem zavinění výslovně neužívá ani se nezmiňuje o žádné z jeho forem (úmyslu či nedbalosti), je již z jeho dikce jednoznačně patrné, že se v těchto dvou případech jedná o subjektivní odpovědnost příjemce důchodu. Ze znění § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. („*musel z okolností předpokládat*“) i z jeho účelu přitom vyplývá, že k odpovědnosti příjemce důchodu za vznik přeplatku postačí zavinění z nedbalosti a není tak třeba úmyslného zavinění.

pokračování

K témuž závěru dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudcích ze dne 5. 6. 2013, č. j. 6 Ads 163/2012 - 24, a ze dne 26. 5. 2010, č. j. 3 Ads 35/2010 - 54, dostupných na www.nssoud.cz.

Ve druhém z těchto judikátů však Nejvyšší správní soud dovedl, že nutnost prokazování zavinění nelze výkladem dovést u všech skutkových podstat obsažených v § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. S tímto názorem je nutné souhlasit, neboť podle dikce uvedeného ustanovení postačí k odpovědnosti za přeplatek již samotné nesplnění povinnosti uložené příjemci důchodu, aniž by ten musel z okolností předpokládat, že porušením této povinnosti mu bude důchod vyplacen neprávem nebo v nesprávné vyšší částce. Navíc při nesplnění povinnosti příjemcem důchodu není důchod vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, v důsledku zavinění plátce důchodu, neboť ten nemá možnost neoprávněné pobírání důchodu nebo jeho vypláčení v nesprávné vyšší částce zjistit a přeplatek na důchodu tak nevzniká jeho zaviněným jednáním. Rovněž teleologický výklad této skutkové podstaty obsažené v § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. proto vede k závěru, že příjemce důchodu v případě nesplnění některé jemu uložené povinnosti odpovídá za přeplatek na důchodu bez ohledu na své zavinění.

Neoprávněné pobírání důchodu nebo jeho vypláčení v nesprávné vyšší částce však nutně nemusí být v příčinné souvislosti s nesplněním povinnosti uložené příjemci důchodu. V tomto směru ustanovení § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. upravuje odpovědnostní vztah, jehož prvky jsou a) porušení některé ze zákonných povinností příjemce důchodu, b) škodlivý následek, c) kauzální nexus mezi protiprávním jednáním příjemce důchodu a škodlivým následkem.

Podle § 56 odst. 1 věty první zákona o sociálním zabezpečení „*[j]sou-li současně splněny podmínky nároku na výplatu důchodu starobního, invalidního, částečného invalidního nebo za výsluhu let a na výplatu důchodu vdovského nebo sirotčího nebo jsou-li současně splněny podmínky nároku na výplatu důchodu vdovského a sirotčího, vyplácí se vyšší (nejvyšší) důchod v plné výši a ostatní důchody se vyplácejí ve výši jedné poloviny*“. Obdobně podle § 59 odst. 1 věty první zákona o důchodovém pojištění „*[j]sou-li současně splněny podmínky nároku na výplatu starobního nebo invalidního důchodu a na výplatu vdovského nebo vdoveckého důchodu anebo sirotčího důchodu, vyplácí se nejvyšší důchod v plné výši (§ 4 odst. 2 věta první) a z ostatních důchodů se vyplácí polovina procentní výměry*“.

Při souběhu nároků na výplatu starobního důchodu a vdovského důchodu se tedy příjemkyni vyplácí vyšší z těchto důchodů v plné výši a z nižšího důchodu se jí vyplácí polovina procentní výměry (do 31. 12. 1995 polovina nižšího důchodu). Jestliže tedy příjemkyni vdovského důchodu začne být vyplácen starobní důchod a naopak, má tato skutečnost vliv na výši nižšího z těchto důchodů. Proto příjemkyně vdovského důchodu je podle § 50 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. povinna písemně ohlásit započetí výplaty starobního důchodu (a naopak) plátcům těchto dávek, a to do 8 dnů od vzniku souběhu nároků na výplatu obou důchodů. Povinnost zakotvenou v tomto ustanovení příjemkyně nepochybně splní i tím, že ve stanovené lhůtě oznámí souběžnou výplatu vdovského a starobního důchodu jednomu z plátců těchto dávek v případech, kdy tyto dávky pobírá od různých orgánů sociálního zabezpečení. Podle § 115 věty druhé zákona č. 582/1991 Sb. totiž při splnění podmínek pro nárok na výplatu starobního důchodu a vdovského důchodu vyplácí oba důchody orgán, který vyplácí starobní důchod. V případě písemného oznámení souběhu nároku na výplatu vdovského důchodu s nárokem na výplatu starobního důchodu plátcům vdovského důchodu příjemcem obou těchto dávek by pak plátce vdovského důchodu musel tuto skutečnost ohlásit plátcům starobního důchodu za účelem převzetí výplaty vdovského důchodu spolu s důchodem starobním.

Jestliže však příjemkyně vdovského důchodu a starobního důchodu souběh nároků na jejich souběžnou výplatu některému z plátců neohlásí ve stanovené lhůtě, poruší povinnost jí uloženou v ustanovení § 50 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb.

K takové situaci došlo i v nyní projednávané věci. V ní totiž stěžovatelka dne 23. 2. 1995 podala u Ministerstva vnitra žádost o vdovský důchod po svém zemřelém manželovi J. Ž., který jí byl tímto ministerstvem přiznán od 21. 1. 1995. Ještě před tímto datem úmrtí manžela byla dne 17. 1. 1995 sepsána její žádost o starobní důchod, který jí byl žalovanou přiznán ode dne 7. 4. 1995, v němž dosáhla důchodového věku. Stěžovatelka však v řízení o přiznání vdovského důchodu neoznámila Ministerstvu vnitra podání žádosti o starobní důchod a stejně tak ani v řízení o přiznání starobního důchodu neoznámila žalované podání žádosti o vdovský důchod. Ani jednomu z těchto plátců dále ve stanovené lhůtě ani později neoznámila vznik souběhu nároků na výplatu vdovského a starobního důchodu, ačkoliv v důsledku tohoto souběhu jí podle příslušných právních předpisů měl být vyplácen v plné výši jen vyšší vdovský důchod a z nižšího starobního důchodu jí měla být vyplácena polovina procentní výměry (do 31. 12. 1995 polovina tohoto důchodu).

Stěžovatelka tedy jako příjemkyně starobního důchodu porušila svou zákonnou povinnost obsaženou v § 50 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb.

Rovněž tak došlo ke škodlivému následku, který spočíval v tom, že stěžovatelce byla za období od 7. 4. 1995 do 30. 9. 2011 vyplacena na starobním důchodu částka 1.190.080 Kč, ačkoliv jí náleželo pouze 739.640 Kč. Podle § 118a odst. 3 věty první zákona č. 582/1991 Sb. nárok na vrácení částek vyplacených neprávem nebo ve vyšší výši, než náležely, zaniká uplynutím pěti let ode dne výplaty dávky, takže stěžovatelka je povinna vrátit přeplatek na starobním důchodu jen od 10. 4. 2007 do 30. 9. 2011 ve výši 161.811 Kč. Přesto je však nesporné, že škodlivý následek nastal.

Stejně tak je nepochybně dán i příčinný vztah mezi jednáním stěžovatelky jako příjemkyně starobního důchodu a škodlivým následkem. Vdovský důchod a starobní důchod totiž vyplácely dva různé orgány sociálního zabezpečení. Žalovaná přitom nemohla nikterak předpokládat, že stěžovatelka kromě starobního důchodu pobírá i vdovský důchod. Ministerstvo vnitra, které stěžovatelce vyplácelo vdovský důchod, pak nemohlo automaticky presumovat, že ta s ohledem na své stáří pobírá i starobní důchod. Stěžovatelka totiž nemusela splnit další podmínky pro vznik nároku na starobní důchod nebo mohla požádat o jeho přiznání po dosažení důchodového věku a do této doby pobírat jen vdovský důchod. Jen na základě oznámení stěžovatelky o souběžném pobírání vdovského a starobního důchodu tedy mohlo být zabráněno pobírání nižšího starobního důchodu ve vyšší částce, než náležel.

V nyní projednávané věci tedy byly naplněny všechny prvky jedné alternativně formulované skutkové podstaty odpovědnostního vztahu za přeplatek na důchodu stanovené v § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., k jejímuž naplnění není zapotřebí zaviněné jednání příjemce důchodu, jak již bylo zmíněno. Za této situace již není nutné se k dalším kasačním námitkám zabývat možným naplněním dalších skutkových podstat uvedených v tomto ustanovení a zkoumat, zda stěžovatelka přijetí starobního důchodu ve vyšší částce, než jí náležel, zavinila alespoň ve formě nedbalosti, či nikoliv.

Krajský soud tedy nepochybil, když učinil závěr, že stěžovatelce byla uložena povinnost vrátit přeplatek na starobním důchodu v souladu s § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. Uvedenou právní otázku posoudil soud správně a nebyl tak naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

pokračování

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech důchodového pojištění nepřísluší.

Stěžovatelce byla v řízení před krajským soudem ustanovena zástupkyně z řad advokátů JUDr. Pavla Promná a toto zastoupení trvá i v řízení o kasační stížnosti, přičemž hotové výdaje zástupkyně a odměnu za zastupování platí stát (§ 120 a § 35 odst. 8 s. ř. s.). Z tohoto důvodu nemusel Nejvyšší správní soud rozhodovat o žádosti stěžovatelky o ustanovení právního zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 1.573 Kč, která se skládá z částky 1.000 Kč za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti ze dne 2. 7. 2013 podle § 7 bodu 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2013), z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.) a z částky 273 Kč odpovídající 21 % dani z přidané hodnoty, jíž je advokátka povinna podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrady, které byly vyjmenovány (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovená zástupkyně již zastupovala stěžovatelku v řízení před krajským soudem, takže byla s danou věcí náležitě obeznámena a nemůže jí proto být k její žádosti přiznána též odměna za první poradu s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů bude ustanovené zástupkyni stěžovatelky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě.

Nejvyšší správní soud rozhodl o věci samé, a proto se nemusel zabývat návrhem stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu